

ра. Но той не мръдна: почеса се по ухото и очудено ни изгледа съ малкитѣ си очички. Куршумитѣ ни само се плъзнаха по добелата му кожа, безъ да го сериозно наранатъ, а само го раздразниха. Хипопотамътъ се ядоса, разтвори устата и съ глухъ ревъ се хвърли върху насъ. Нѣмаше друго спасение освенъ да стреляме съ разривни куршуми. За щастие въ патрондаша на англичанина Джонъ имаше отъ тѣзи куршуми. И, вѣроятно, отъ страхъ всички извикахме: — „За Бога! Джонъ! стреляй по скоро съ разривенъ куршумъ“.

Англичанинътъ не изгуби присѣствие на духътъ си. Пушката му вече бѣше готова и докато да се опомнимъ, чу се силенъ гръмъ. . .

Презъ пушечния димъ видѣхме грамадно то тѣло на хипопотама да грохва на земята. Шумътъ стихна. Животното лежеше неподвижно, на главата му зѣеше голѣма кървава дупка, направена отъ разривния куршумъ“. Така се отървахме отъ опасния неканенъ гостъ.

* * *

Носорозитѣ и хипопотамитѣ днесъ, макаръ и така силни, изчезватъ отъ лицето на земята. Тѣ сж въ повечето случаи опасни за човѣка и неподатливи на опитомяване (съ рѣдко изключение на хипопотама). Благодарение на новитѣ огнестрелни оржжия, и колонисти, и чернитѣ туземци немилостиво изтрѣбватъ и тѣзи дебелокожи животни. И, съ напредване на цивилизацията въ вжтрешността на Африка и Индия изчезватъ и тѣзи животни; ще дойде день, когато за тѣзи чудни творения ще знаемъ толкова, колкото за тѣхнитѣ събрата, вече изчезнали, отъ лицето на нашата земя.

К р а й.